

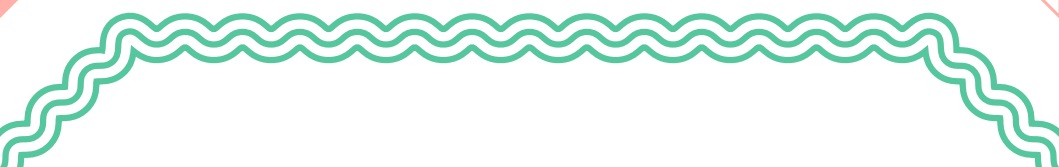
Att

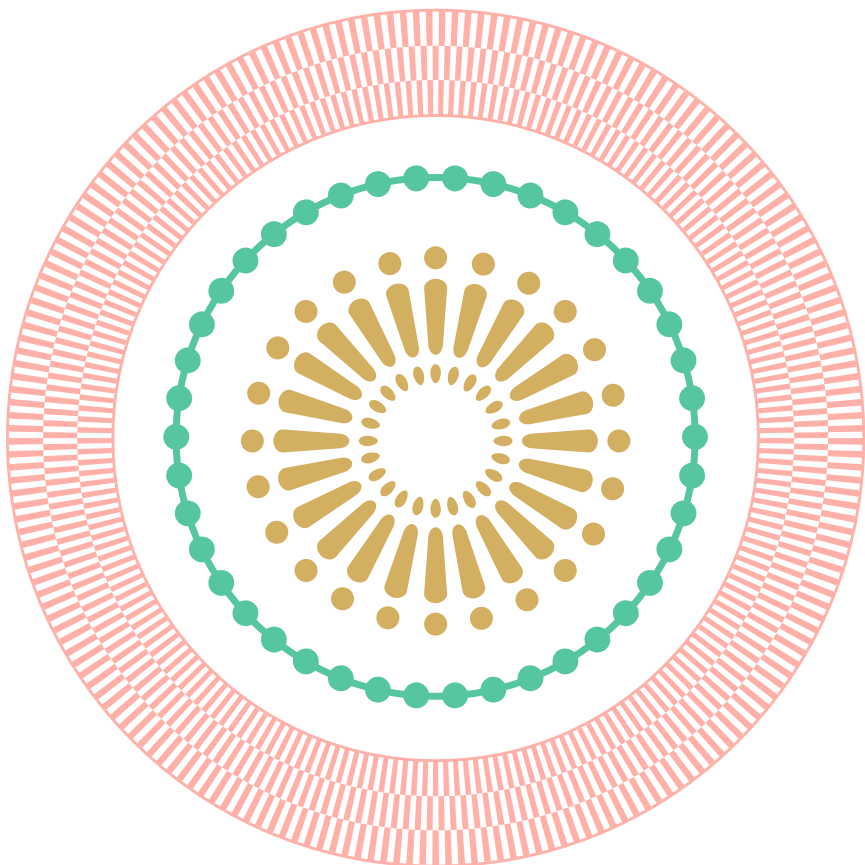
konstruera

ett
jag

Att konstruera ett jag

Innehållsförteckning

Att konstruera ett jag Helena Hertov och Ebba Tham	6
Iklädd identitet Marie Ulväng	8
Bilden av mig Lisa Ehlin	10
Mode som plats för kritisk reflektion Maria Ben Saad	12
<i>There is Nowhere Like Home, But Home is Nowhere</i> Yanis Dorey	14
<i>Paradox Tale of Logic Gate</i> Farvash	16
<i>Odd Toile och Mansbröst</i> Maja Gunn	18
<i>Fantasy Land</i> Marie Isacsson	20
<i>Rodeo Queen</i> Ervin Latimer	22
<i>Nothing to wear. A confession</i> Pia Mouwitz	24
<i>Under Pressure Fitting Rooms</i> Minna Palmqvist	26
<i>Grandmother of cats – dressed drunk</i> Hanna Ryd	28
<i>1994</i> this is Sweden	30
<i>Sincerely yours, Zae'elx</i> Erik Thulén	32

Att konstruera ett jag

Helena Hertov och Ebba Tham
Curatorer Rian designmuseum

Under hela våra liv ägnar vi oss åt att försöka förstå vilka vi är. Vilka vill vi vara? Och hur uppfattas vi av andra? Den personliga identiteten formas i en dialog mellan individen och hennes omgivning. Processen kan beskrivas som en ständigt pågående avvägning mellan det socialt accepterade och det som sticker ut. Kläderna är ofta det mest synliga uttrycket för vilka vi är eller önskar vara. Plaggen och hur de bärs berättar på samma gång om en persons individuella särdrag och om viljan att ingå i en större gemenskap.

I denna grupputställning med tio samtida modeformgivare gestaltas olika aspekter av förhållandet mellan jaget och den klädda kroppen. Det kopplas till frågor om genus och kulturell tillhörighet men också till konsumtion och kan ta formen av en lek mellan fantasi och verklighet. I utställningen finns modefotografier med en mörkeralv, avgjutningar av mansbröst i silikon och provrum med speglar som formar spegelbilden.

De medverkande är Yanis Dorey, Farvash, Maja Gunn, Marie Isacson, Ervin Latimer, Pia Mouwitz, Hanna Ryd, Minna Palmqvist, Erik Thulén och this is Sweden.

Som fördjupning går det i denna katalog att läsa en text av Marie Ulväng, lektor i modevetenskap vid Stockholms Universitet, som redogör för hur begreppet identitet tolkats och förändrats genom historien. Vidare reflekterar Lisa Ehlin, doktor i modevetenskap, om hur bilden av vår identitet skapas och kommuniceras. Avslutningsvis skriver Maria Ben Saad, modeskribent och lektor i modeteoretiska ämnen på Beckmans Designhögskola, om mode som plats för kritisk reflektion.

Att konstruera ett jag är Rians andra utställning med tema mode som ingår i den regionala satsningen *Mode: Yta med djup* som pågår i Halland under 2021. Under sommaren visades systerutställningen *Att konstruera en dräkt* på Falkenberg's hembygdsmuseum.

Iklädd identitet

Marie Ulväng

Den klädda kroppen är central för hur vi konstruerar vårt jag – vår identitet – och hur andra uppfattar oss. När vi pratar om identitet rör vi oss ofta fritt mellan två tätt sammanvävda begrepp, nämligen självidentitet, det vill säga ett slags medvetenhet om sig själv som en unik individ, och social identitet baserad på tillhörighet med en bestämd grupp eller kultur. En fråga av mer filosofisk karaktär är om identiteten har en inre konstant kärna – ett autentiskt jag oavsett yttre omständigheter – eller om identiteten skapas i dialog med omvärlden. Kanhända rör det sig om ett mellanting. I så fall kan processen när vi formar vår identitet förstås som en fas där vi söker, provar och förhoppningsvis finner vårt jag.

Vår identitet mejslas fram i vårt förhållningssätt till omvärlden och hur omvärlden bemöter oss. Vare sig vi vill det eller ej signalerar våra kläder vem vi är eller strävar efter att vara. På motsvarande vis kategoriserar vi andra människor efter deras kläder som ett sätt att sortera och navigera i tillvaron. Om avsändaren och betraktaren inte har samma referensramar uppstår ett glapp mellan det som förmedlas och hur det tas emot. Om betraktaren inte har kännedom om en viss designer eller ett särskilt varumärke faller den identitetsmarkören platt. Men, spelar det någon större roll? Förmodligen inte, eftersom den identitetsskapande processen i huvudsak sker inom oss.

När vetenskapen började söka svaret på varför människor klär sig och hur mode uppstår fann de, i tillägg till kläders skyddande och skylande funktioner, tre saker. Den ena var önskan att dekorera sig för andra och bli uppmärksammad för det. Den andra var behovet av att manifesteras makt och social distinktion gentemot andra. Det tredje var individens strävan att både anpassa sig till gruppen och särskilja sig från den, det vill säga balansakten mellan jaget som en unik individ och individen som en del av ett kollektiv. Det mänskliga behovet att dekorera sig och på så vis både sticka ut och passa in – vilket ger en ständig rörelse – ger oss en förklaring till mode som samhällsfenomen.

Förutsättningarna för vad vi lägger i identitetsbegreppet och möjligheterna att uttrycka den har förändrats över tid. Med det västerländska industrisamhällets framväxt skedde

en ideologisk förskjutning där individens rättigheter, behov och intressen blev allt viktigare i förhållande till familjen, släkten, byn och kyrkan. Nu blev det möjligt att bryta sig loss från traditionen och söka nya vägar. Identiteten var inte längre given och något som bara fanns utan något man skapar själv.

Idag är till exempel synen på identitet kopplad till könstillhörighet under förhandling.

Oavsett övertygelse huruvida kön är något vi föds som eller något vi skapar eller känner in har kläderna en nyckelroll. Genom våra kläder adderar vi nämligen kvinnlighet respektive manlighet till våra kroppar. Ett kvinnligt kodat plagg feminiserar en maskulin kropp och vice versa. Men, vad vi uppfattar som feminint och maskulint är socialt konstruerat och därmed möjligt att omförhandla.

Över tid ser vi en förändring från identitet baserad på etnicitet och geografisk hemvist till identitet kopplad till utbildning och yrkesval. Idag är identitet snarare förknippat med livsstil och konsumtion, det vill säga en rörlig struktur där vi fritt väljer vår persona utifrån drömmar och intressen. Men, hur fria är vi egentligen? Många livstilsval förutsätter omfattande resurser och vårt kulturella bagage, som smak och konventioner tenderar att bita sig fast.

Till syvende och sist, oavsett livssituation eller livsstil är kläder centralt för hur vi, med eller utan intention, konstruerar vårt jag, skapar vår identitet eller spelar rollen av vem vi vill vara.

Bilden av mig

Lisa Ehlin

Oscar Wilde har sagt: "Människan är minst sig själv när han pratar i sin egen person. Ge honom en mask så berättar han sanningen". Wilde hade nog gillat selfies en hel del. Och visst är vår tids upptagenhet av yta och djup en spegling av hans beskrivning av mode och yta? När är jag äkta, och när är jag en lögn? Eller kanske snarare, när jag är mig själv, och när är jag någon annan? Och hur tar jag reda på det, och med vilka verktyg?

Oscar Wildes intresse för mode och hur det skapar oss hittar vi i mer moderna tankar om jaget. För när vi pratar identitet nuförtiden, vare sig det gäller religion, sexualitet, kön, nationalitet eller något annat, så tänker vi att de nästan alltid är förbestämda. Man föds i ett land, eller en kropp, tror vi. Men *personlig* identitet är mer än dessa saker, och än mer, den kanske ändras med att vi förändras genom livet? Vilken uppfattning av dig själv har du som student, och senare som förälder? Kanske har du två nationaliteter, och lever genom att söka det grå utrymmet mellan dem? Då hjälper ofta bilder. Kanske bilder på andra som är som du. Representationer av likasinnade är centralt för att förstå att du själv existerar.

I boken *Renaissance Self-Fashioning: From More to Shakespeare* (1980), kallar författaren Stephen Greenblatt metoden att noggrant skapa och återskapa en bild av sig själv för "self-fashioning". Ett klurigt ord att översätta, men något i stil med "självformande" eller "självgörande". Tänk på den nya tröjan du hade råd att köpa som tonåring och hur den fick dig att känna dig? Eller när du upplevt dig långt borta från dig själv? Alla dessa ögonblick är sociala dialoger mellan dig och världen, men det är ett ständigt pågående samtal. Selfies, vårt så utskällda men också intima samtidsuttryck, blir här en kraft att också förstå oss själva med. Ett sätt att utanför konsten, eller möjligen före konsten, i stället titta på vad ytan har för funktion för oss. Det som Oscar Wilde menade är en slags identitetsteater.

Dynamiken mellan identitet och omvärld kan variera, och att vara en person under medeltiden var troligen mycket annorlunda från hur vi pratar om våra personligheter idag. Men viktigare än så, hur vi kommunicerar våra identiteter

spelar stor roll. Vi förbiser ofta det här vardagliga som formar oss. Att ta selfies på sig själv eller testa olika klädstilar kan ur ett psykologiskt och socialt perspektiv alltså kunna ses som en rutin eller en ritual som vi måste göra varje dag för att fortsätta vara vi, du och jag, men också förkroppsliga kulturen omkring oss. Samtidigt.

En uppkopplad värld full av bilder kan uppfattas kaotisk. Men den blir också begriplig, av samma anledning, för att den bekräftas. Vår djupt visuella samtid tar oss på detta sätt inte längre bort från oss själva, utan sätter fingret på den här spänningen vi som människor alltid lever under. Sanning och mask. Eller som konstteoretikern John Berger beskriver det: *Varje porträtt är ett exempel på: Jag existerade en gång – och såg ut så här.*

Mode som plats för kritisk reflektion

Maria Ben Saad

"The goal of this collection is to raise a discussion about cultures and diversity in the Western societies and in the fashion world especially."

Yanis Dorey, utställare, om sitt examensarbete på Beckmans Designhögskola, 2021.

Även om det inte existerar någon allmängiltig definition av fenomenet mode, så brukar förändring betraktas som modets kärna. Modet skiftar inte bara från säsong till säsong utan anses också vara flyktigt till naturen, något efemärt och kortlivat. Obeständigheten kopplas dessutom till en föreställning om att mode saknar bestående värde. Till skillnad mot konst, som av tradition skapats med sikte på evigheten, finns inga förväntningar på att mode ska överleva sin egen trendcykel; tiden det tar för ett mode att födas och dö. Tvärtom ställs mode ofta i motsats till konst baserat på att mode är något som "går ur tiden" på ett sätt som inte konst anses göra. För att bevara sin relevans, det vill säga uppfattas som angeläget eller rätt, behöver modet ständigt återuppfinna sig självt, som Fågel Fenix uppstå på nytt ur sin egen aska av (nyligen) förkastade uttryck. Ett annat skäl till att mode särskiljs från konst är modets koppling till funktion. Medan konst representerar det autonoma, fria skapandet, betraktas mode som något bundet, osjälvständigt. Modet står i ett slags beroendeförhållande till den fysiska kroppen, åtminstone om vi utgår från att mode är något som skapas med kroppen i åtanke, för att bäras, som i det haute couture-baserade, franska modesystemet. Det behöver också relatera till sociala koder, förkroppsligade normer, för att fungera som mode i en viss specifik tid och kontext. Som Joanne Entwistle skriver i *The Fashioned Body*: "Bodies are the product of a dialectic between nature and culture." Mode utgör inte bara en förlängning av kroppen (eller det egna jaget) utan är också en projektyta för omgivningen med ständiga förhandlingar mellan vår självbild och

andras förväntningar. Mode kan inte som konst sätta upp helt egna regler för utförandet, vara sitt eget syfte, utan förhåller sig alltid till olika typer av konventioner och sociala överenskommelser.

Intressant nog håller en del av modevärlden på att upphäva distinktionen mellan konst och mode, utan att ställa sig utanför modesystemet. Rörelsen började redan under 1990-talet då vissa designer började agera som konstnärer, skapa utifrån en egen agenda utan hänsyn till exempelvis trender. De ville frigöra modet från traditionella förväntningar och ställde frågor kring sin egen roll och kreativitet liksom mode som begrepp. För att nämna några exempel: belgaren Martin Margiela ifrågasatte modets neofili, fixering vid det nya, genom att använda second hand-plagg i sina kollektioner, britten Alexander McQueen lyfte fram kroppar med funktionsnedsättningar för att diskutera perfektionskravet i modet och svenskan Ann-Sofie Back utmanade konventionell glamour i kollektioner som medvetet dekonstruerade olika stereotyper kring bland annat kvinnlighet. Om den här typen av mode under 1990-talet fick beteckningen *conceptmode* (med en blinkning till 1960-talets *konceptkonst*) beskrivs det numera ofta som kritiskt mode eller kritisk modedepiktik. Adam Geczy och Vicki Karaminas skriver i sin bok *Critical Fashion Practice* att även om det mesta som görs i modevärlden fortfarande kan karaktäriseras som konventionellt, finns det större utrymme även för mode som drivs av sociala och filosofiska frågeställningar ("a form and practice of fashion whose social and philosophical motivations are worn on the sleeve"). Det handlar om en särskild attityd till modedesign (och design över huvud taget) som inkluderar kritiskt tänkande, att reflektera genom det estetiska, och engagemang i omvärlden. Precis som turkcypriotiske Hussein Chalayan vid millennieskiftet gjorde catwalken till arena för frågor kring migration, delvis som kommentar till folkmordet i Bosnien (kollektionen *After Words* hösten/vintern 2000), upplöser det kritiska modet gränsen mellan modevärlden och resten av världen. En utställning som *Att konstruera ett jag* blir också till ett ärende om modets egen identitet.

Maria Ben Saad är modeskribent, redaktör och curator samt lektor i modeteoretiska ämnen på Beckmans Designhögskola. Hösten 2020 publicerade hon *Critical Fashion Project*, en digital antologi om mode som plats för kritisk reflektion.
→ criticalfashionproject.org.

There is Nowhere Like Home, But Home is Nowhere

Yanis Dorey

Uppvuxen i Frankrike, med fransk pappa och algerisk mamma, var Yanis Dorey van att ständigt befinna sig mellan två världar och kulturer. Trots det var det först i Sverige som hans kulturella identitet och ursprung blev en avgörande punkt i människors ögon. Vardagen i Sverige fick honom att börja reflektera över frågor kring sin tvåkulturella identitet.

I avgångskollektionen *There is Nowhere Like Home, But Home is Nowhere* från Beckmans Designhögskola 2021 kombineras de två ländernas klädtradition och historia. Frankrike representeras genom klassisk haute couture från 1940- och 50-talen och herrskrädderi. Från Algeriet används referenser till traditionell klädedräkt som exempelvis draperingar av långa tygstycken. Plaggen visas sida vid sida för att skapa en ny visuell sammansättning, eller förenas – som i den långärmade tröja i spets där de två ländernas flaggor blir en symbol för en ny gemensam identitet.

There is Nowhere like Home, But Home is Nowhere blev ett sätt för Yanis Dorey att utifrån egna erfarenheter undersöka hur en kan integrera olika och komplexa bakgrunder i ett modernt modesammanhang. Kollektionen knyter an till de respektive kulturernas rötter samtidigt som den försöker ge en vision av kulturell mångfald. För Yanis Dorey är kollektionen ett första steg att utveckla ett nytt visuellt ordförråd som kan användas för att representera mångkulturell identitet.

Paradox Tale of Logic Gate

Farvash

Militära uniformer kan generera en känsla av grupptillhörighet för bäraren. Men uniformen syftar också till att anonymisera individen och få den att smälta in i den omgivande miljön. Uniformen för den fiktiva karaktären Citizen 000 00X ingår i en serie mångbottnade verk med titeln *Paradox Tale of Logic Gate*. Verken gestaltar en berättelse som grundar sig på begreppet "Gharbzadegi" (västifiering) som var en del av den politiska debatt som ledde fram till revolutionen i Iran 1979.

Kamouflagemönstret i Citizen 000 00X:s uniform refererar till ett historiskt mönster som brukats i strid av den iranska armén. Mönstrets symbolfyllda färgsättning var tänkt att förena soldaterna i den gemensam tron på martyrskap. Det höga tekniska utförande på den handbroderade uniformen kan likställas med couture, och anspelar på vad Farvash anser vara ett glamoriserande av krig också inom västvärldens populärkultur.

Verket utforskar förhållandet mellan makt, teknik och politik. Samtidigt gestaltar Citizen 000 00X:s uniform också en annan berättelse, den om immigrantens strävan efter att passa in. Det är en strävan som kan utvecklas till en form av självcensur, något som för många har lett till psykisk ohälsa. För Farvash har arbetet med *Paradox Tale of Logic Gate* blivit ett sätt att själv ta kontroll och hantera det egna sökandet efter tillhörighet.

Odd Toile och Mansbröst

Maja Gunn

Genus, feminism, könstillhörighet och queer identitet är återkommande teman i Maja Gunns arbete och forskning. I gränslandet mellan konst och design undersöker och utmanar hon gängse uppfattningar och strukturer som rör kropp och kläder.

Innan ett plagg sys upp i det tyg som ska användas skapas i regel ett testplagg, en så kallad toile, i enklare tyg. I Maja Gunns *Odd Toile* hänger plagg där traditionellt kodade kvinnoplagg och mansplagg kombinerats i fram- respektive bakstycken. Genom att sitta ihop blir de en likvärdig enhet, men sida vid sida syns även deras tydliga olikheter. Kläder och deras utformning kan ses som en del i hur kön konstrueras och reproduceras. Samtidigt kan könsöverskridande kläder, med en mix av kvinnligt och manligt, lätt framstå som den enkla definitionen av queera uttryck inom design.

I installationen *Mansbröst* undersöker Maja Gunn hur vi ser på saker, och betydelsen av blickens position (vem som tittar, och vem som blir tittad på). Verket relaterar till idén om att nakenhet – den avklädda, eller ännu ej påklädda kroppen – också är ett slags beklädnad och en del av det vi kallar mode. Genom silikon – ett material vanligtvis associerat med kvinnors bröstimplantat – kan installationen associeras till begreppet *att-bli-tittad-på* (to-be-looked-at-ness) kopplat till den kvinnliga kroppen, men här projicerat på mäns bröst. Installationen öppnar för en reflektion över hur vi traditionellt betraktar män och kvinnor olika, samtidigt som den synliggör hur starkt mode är kopplat till kropp; att mode och kropp blir omöjliga att skilja åt.

Fantasy Land

Marie Isacsson

En avatar är en elektronisk version eller visualisering av en person eller spelare inom en digital värld. Att skapa en återgivning av sig själv, kanske utifrån en annan art, stöpt i en annan kropp med andra egenskaper har länge lockat människan. När inga fysiska gränser eller begränsningar existerar, vad väljer vi då? Hur skiljer sig sättet vi representerar oss själva i den virtuella världen från verkliga livet?

Marie Isacssons *Fantasy Land* är sprunget ur en fascination för interaktionen mellan det faktiska och det fiktiva. Projektet undersöker hur fysiska och virtuella element kan mötas och samspela i det gränsland som kommit att karaktärisera vår samtid. Med fokus på digitala porträtt utforskar *Fantasy Land* hur alter egos används online. Arbetet undersöker förhållandet mellan gamers och deras avatarer i de slags spel som kallas Massively multiplayer online role-playing games och tillgängliggör virtuella personer genom augmented reality.

Marie Isacsson är modedesigner med utbildning från Beckmans Designhögskola i Stockholm och Royal College of Art i London. Hennes sista studieår hade fokus på innovation och hållbarhet och handlade väldigt lite om fysiska kläder. Digitala verktyg och plattformar kommer spela en ny roll för modevärlden och modevärlden kommer i sin tur få en allt större roll inom den digitala världen, enligt Marie Isacsson. Vi är ständigt uppkopplade, eller snarare aldrig frånkopplade. I framtiden kanske vi äger både digitala och fysiska garderober samtidigt, för varför äga ett plagg vi bara ska ha på oss på en bild på Instagram?

Rodeo Queen

Ervin Latimer

”Om träden är normen är vi vinden som blåser ner dem.
Och på rötterna bygger vi vårt nya hem”

Så beskrev Ervin Latimer sin filosofi år 2020 när han tog hem det prestigefyllda priset som Årets unga designer i Finland. Att synliggöra minoritetsgrupper i samhället och utmana normer och strukturer är kärnan i hans arbete och genomsyrar allt från formgivningen till vilka som syns i fotografier och går på catwalken, och vilka som deltar i arbetet med kollektionerna.

Ervin Latimer tog examen från Aalto-universitetet år 2020 och hans kollektion *Rodeo Queen* (presenterad redan 2018) visar amerikanska arketyper omtolkade utifrån en queer people of colour-synvinkel.

Stereotyper som affärsmannen och cowboyn – ofta traditionellt uppfattade som heterosexuella, maskulina cis-personer – fungerade som referensramar till kollektionen. Visuella element som fransar och den klassiska bredaxlade dubbelknäppta kostymen valdes ut och sattes ihop igen på ett nytt sätt. Bortplockade från sitt ursprungliga sammanhang tappar elementen och referensramarna sitt tidigare symbolvärde. Det som de representerade har fått en ny mening. Formgivaren formulerar det som att allt de stod för har fördömts. Borta är daterade förväntningar av hur något ska se ut eller vara och framför oss finns i stället något nytt och fantastiskt.

Nothing to wear. A confession

Pia Mouwitz

”Kläder kan ofta, lite lättvindigt skummas över som ytligheter. Men i min garderob är det bråddjupt. Det handlade inte bara om vad jag har på mig, utan om mina prioriteringar och val i livet i stort. Vad har jag valt att köpa, behålla och använda?”

Pia Mouwitz gör i verket *Nothing to wear* upp med sig själv, sin garderob och känslan av att aldrig ha någonting att ta på sig trots en garderob full med kläder.

I sin forskning på Textilhögskolan i Borås undersöker Pia Mouwitz värdet på kläder och vad som betyder något för den som har på sig ett plagg. Många av oss äger långt fler plagg än vi själva tror och alla är vi en del av cirkusen där vi ständigt förväntas visa vår uppdaterade, nyaste version av oss själva och våra liv. Oavsett hur vi gör, tycks det alltid finnas nyare versioner av oss som lurar bakom nästa hörn, helst iklädda något nytt. Det som är bärbart ena dagen är inaktuellt nästa. Pia Mouwitz ställer frågan om hur vi ska gå tillväga för att designa plagg som bäraren kan knyta starkare band till och kanske välja att använda längre?

Sett i ett större perspektiv utgör själva produkten bara en del av orsaken till att vi väljer att ha på oss ett visst plagg, eller väljer att göra oss av med det. Både synliga och osynliga värden styr. Vissa värden är unika för individen medan andra värden är gemensamma för flera människor. Som individer har vi stora möjligheter att ta personligt ansvar om förbrukning och konsumtion av kläder. Vad betyder dina kläder för dig?

Under Pressure Fitting Rooms

Minna Palmqvist

Genom historien har olika mode- och skönhetsideal definierat vad som anses vackert och accepterat. Med hjälp av kläder, smink och kroppsspråk har människan uttryckt sin identitet och samhällsposition. Förskönat, dekorerat, förändrat och stöpt om kroppen för att passa in i rådande ideal. Att vara avvikande ger direkta konsekvenser och uppfattas som fel, fult eller till och med farligt.

Minna Palmqvists konstnärliga arbete kretsar kring den socialt accepterade kvinnliga kroppen och den verkliga, fysiska kroppen kvinnor besitter. Oavsett om resultatet blir en kollektion kläder eller en konstinstallation återfinns rötterna i hennes arbete alltid i problematiken kring hur västsamhället fortfarande ser kvinnokroppen som ett objekt som finns till för att behaga någon annans blick och önskningsar.

Installationen *Under Pressure Fitting Rooms* är en gestaltning av hur vi förvränger oss själva med vår blick då vi står i en provhytt, men också då vi ser oss själva i andra speglar eller i foto och på video. Går det att se sig själv som man faktiskt ser ut, utan lager av inlärd föreställningar? Och vad är verkligt och vad uppstår i våra huvuden, vad iscensätter vi och vad iscensätts av samhället?

Grandmother of cats – dressed drunk

Hanna Ryd

I den grekiska mytologin var en musa en av de gudinnor som beskyddade de sköna konsterna och vetenskaperna. Senare i historien har musor också blivit en beteckning på personer som inspirerat kreativa personer, artister och konstnärer.

Hanna Ryds titel *Grandmother of cats – dressed drunk* anspelar på en fiktiv gestalt som för formgivaren spelat rollen av ett slags musa. Gestalten, en *crazy cat lady* och tvångsmässig samlare, staplar alla möjliga föremål i sitt hus och värderar upphittat skräp lika högt som sina dyra smycken. I Hanna Ryds kollektion finns en väska av porslin, en klänning av fisknät och en balklänning av ett täcke. Kläder, material, produkter och objekt visas i utställningen i travar ovanpå varandra, på ett sätt som påminner om hur saker är organiserade i den påhittade kvinnans hem.

Kollektionen är skapad av redan existerade, konsumerade material och produkter utifrån idén att alla material har någon form av värde som kan förbättras och förändras genom upprepning, manipulation eller ett byte av kontext. För att skapa plagg tog Hanna Ryd i formgivningsprocessen fram ett spel, likt memory, där varje bricka var unik och representerade ett material eller en produkt. Plagget *Kitten-heel-skirt* formades när formgivaren drog en bricka med en bild av en klassisk tax-klack (kitten-heel) och en bild på en volangkjol, som parades ihop för att skapa en ny hybrid, volangkjol av klackskor. Med en humoristisk infallsvinkel önskar Hanna Ryd uppmärksamma och peka på det allvarliga i människans överkonsumtion av produkter och kläder. Genom hennes bearbetning får kasserade material och produkter nya utseenden, funktioner och användningsområden och förhoppningsvis en längre livslängd.

1994

this is Sweden

Allt började 2013. Ana Londoño satt på tunnelbanan och hade precis återvänt från London. Hon kände sig hemma, samtidigt som hon upplevde i den politiska debatten att allt fler ville att hon skulle "resa hem". Fast egentligen började det redan 1991 när syskonen Ana och Pablo tillsammans med sina föräldrar kom till Säter från Colombia. Där på en flyktingförläggning samlades drabbade från världens alla konflikter och de blev varandras vänner. Under tiden gick skinnhuvuden på gatan och önskade dem därifrån.

this is Sweden har sedan 2013 fungerat som en plattform för antirasistiska budskap. Olika kreatörer har bjudits in och drivkraften har varit att ifrågasätta den konventionella bilden av Sverige och vad det innebär att vara svensk. Under uppväxten kunde syskonen skämmas för sin bakgrund och kultur men med tiden övergick den känslan istället i stolthet. Det gick att skratta åt barndomens pinsamma händelser, och upplevt utanförskap omvandlades till en känsla av gemenskap med dem som hade liknade bakgrund. En ny identitet definierades – den att vara svensk och samtidigt något annat.

Kollektionen *1994* handlar om barndomens upplevelser som den med klassfotot – klass i dubbel bemärkelse – där barnen med invandrarbakgrund kom uppklädda i spetsklänning och kostym medan de svenska barnen kom i t-shirt. *1994* är en lek mellan att smälta in och på samma gång sticka ut.

this is Sweden avslutades 2020.

Sincerely yours, Zae'elx

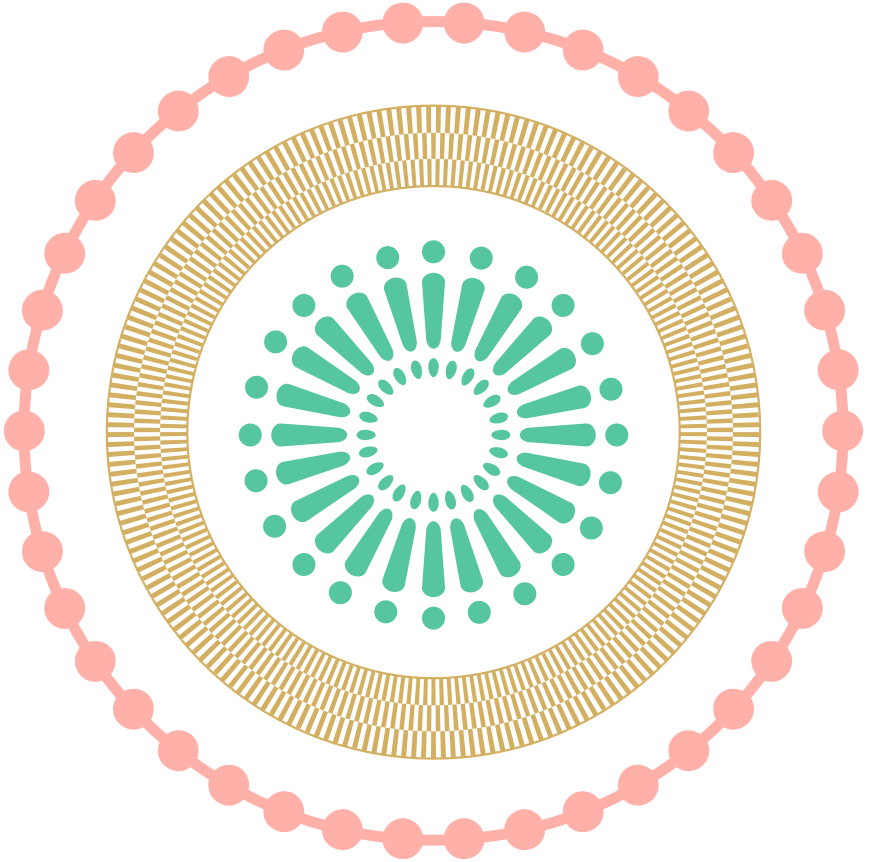
Erik Thulén

”Vad är verklighet och vad är ett lajv? De flesta skulle nog påstå att lajv är fantasi och påhitt, men en utställning eller att gå till jobbet är lika påhittat. Inget är mer verkligt än det andra, det handlar bara om perspektiv. När jag var tonåring var lajv världen mer verklig och viktig än min vanliga vardag, trots att lajven bara var några dagar om året.”

Med utgångspunkt i materialhierarkier och kulturell status arbetar Erik Thulén med teman kring lajv och rollspel. Han jämför hur hantverksskicklighetens värden förändras beroende på kontext och rum, genom förskjutningar av perspektiv. Arbetet berör utanförskapets utsatthet men också styrkor. I hans arbete finns frågor om barndomen och övergången till att bli vuxen och leken med ett jag som existerar mellan fantasi och verklighet.

Sincerely yours, Zae'elx, är ett flerårigt projekt där Erik Thulén på olika sätt återbesöker Zae'elx, en av hans sista lajvkaraktärer. I arbetet tar han ut karaktären ur lajvet och placerar den i helt andra sammanhang. Med en nytillverkad dräkt har han framträtt med ett antal performances på vernissager, seminarier, föreläsningar och andra publika tillställningar. Vidare i projektet arrangerande han tillsammans med en kollega en fiktiv modefotografering, där Zae'elx ses posera i en hemmamiljö. Att fota Zae'elx som om det vore en modefotografering synliggör både något om Zae'elx och något om modevärlden. Där uppstår en krock mellan världar och det är den krocken som skapar något nytt för Erik Thulén.

Det senaste tillskottet är filmen *Don't follow me*, skapad av material från tidigare genomförda performances. Inspirerad av Monty Pythons sketch *The French Waiter* låter Erik Thulén betraktaren följa Zae'elx promenerande genom en stad. I filmen syns människors reaktioner på den oväntade förbipasserande mörkeralven.

Verk i utställningen

Yanis Dorey
— Frankrike, f. 1991

There is Nowhere Like Home, But Home is Nowhere, 2021
Look 1: Topp i spets från Calais-Caudry och byxa i ull- och lyocellblandning
Look 3: Jacka i sidensatin och ull- och lyocellblandning, topp och byxa i lapptekning av spets från Calais-Caudry
Video, 2021
Tillhör konstnären.

Farvash
— Iran, f. 1982

Paradox Tale of Logic Gate, 2020
Uniform 000 001
Hanger 000 001
Prayer Mat
Gate Satellite
Rotating Disk
Episode 3, Deep Sleep, video, 11:08 min
Tillhör konstnären.

Maja Gunn
— Sverige, f. 1978

Mansbröst, 2015-2018, avgjutna mansbröst i silikon.
Tillhör konstnären.

Odd Toile, 2019, toiler upphängda på klädstativ.
Tillhör konstnären.

Marie Isacsson
— Sverige, f. 1989

Fantasy Land, 2021

North eller *Hemmaföräldern*, byxdress och hoodie av digitalprintad ekobomull.

Neverdie eller *Tonåringen*, skjorta och morgonrock av återvunna hemmatextilier.

Video, 1:30 min.

Tillhör konstnären.

Ervin Latimer
— Finland, f. 1988

Rodeo Queen, 2018

Look 1: Blazer, byxor och skor, up-cyklad ull med hologramfolieprint, fransar av ull och kashmir, metallplattor

Look 2: Blazer, byxor, chaps och stövlar, ull med hologramfolieprint, broderi, läder

Tillhör konstnären.

Pia Mouwitz
— Sverige, f. 1964

Nothing to wear. A confession, 2015, vinylprint.

Foto: Jan Berg och Hans Högberg.

Grafik: Peter Suárez.

Tillhör konstnären.

Minna Palmqvist
— Sverige, f. 1980

Under Pressure Fitting Rooms, 2021

Under Pressure Mirror 003, spegel i akryl, tyg, monterat på träskiva

Under Pressure Mirror 004, spegel i akryl, tyg, monterat på träskiva

VANITY, Video, 3:20 min. Dokumentation av en smältande torso byggd av 35 kg smör, iklädd skjortan *Under Pressure Patch Shirt*. Tillhör konstnären.

Hanna Ryd
— Sverige, f. 1992

Grandmother of cats – dressed drunk, 2021
Puff-hound-sweater, Horse-bit-necklace, Horse-shoe-skirt, Kitten-heel-skirt, Net-shawl. Tillhör konstnären.
Video, Studio Bon, musik John London Emanuel Rönneklev, 2021. Tillhör konstnären.
Horse-bit-beat, Ljud, London Rönneklev och Hanna Ryd, 2021. Inspelad med material och objekt från kollektion. Tillhör konstnären.

Utan titel, 2021
Crown-cork-leather-dress, Deadstock-organza-puff-top. Tillhör konstnären.

this is Sweden
— Ana Londoño, Colombia/Sverige, 1983-2017
och Pablo Londoño, Colombia/Sverige f. 1986

1994, 2019
Look 1: Jacka av bomull med spetstryck, spetskjol av bomull, hatt
Look 2: Kortärmad rock av bomull med löntryck, vita kamouflagebyxor av bomull
Look 4: T-shirt av bomull, kjol av bomull med tryck, hatt
Look 5: Spetsskjorta av bomull, blå kamouflagebyxor av bomull, hatt
Lakan med print. Tillhör konstnären.
Fotografier, John Jamal Gille Columbus. Tillhör konstnären.
Video, 10:41 min, Shahab Mehrabi. Tillhör konstnären.

Erik Thulén
— Sverige, f. 1987

Sincerely yours, Zae'elx, 2021, textiltryck på viscose-satin, smidda gardinstänger. Tillhör konstnären.

Don't follow me, 2021, Video, 2 min. Tillhör konstnären.

Att konstruera ett jag

Rian designmuseum

18/9 – 21/11 2021

Curatering och katalogredaktion

Helena Hertov och Ebba Tham

ISBN

978-91-971127-8-9

Grafisk form

Bukett Grafik

→ bukett.studio

Rian designmuseum

Skepparestrådet 2

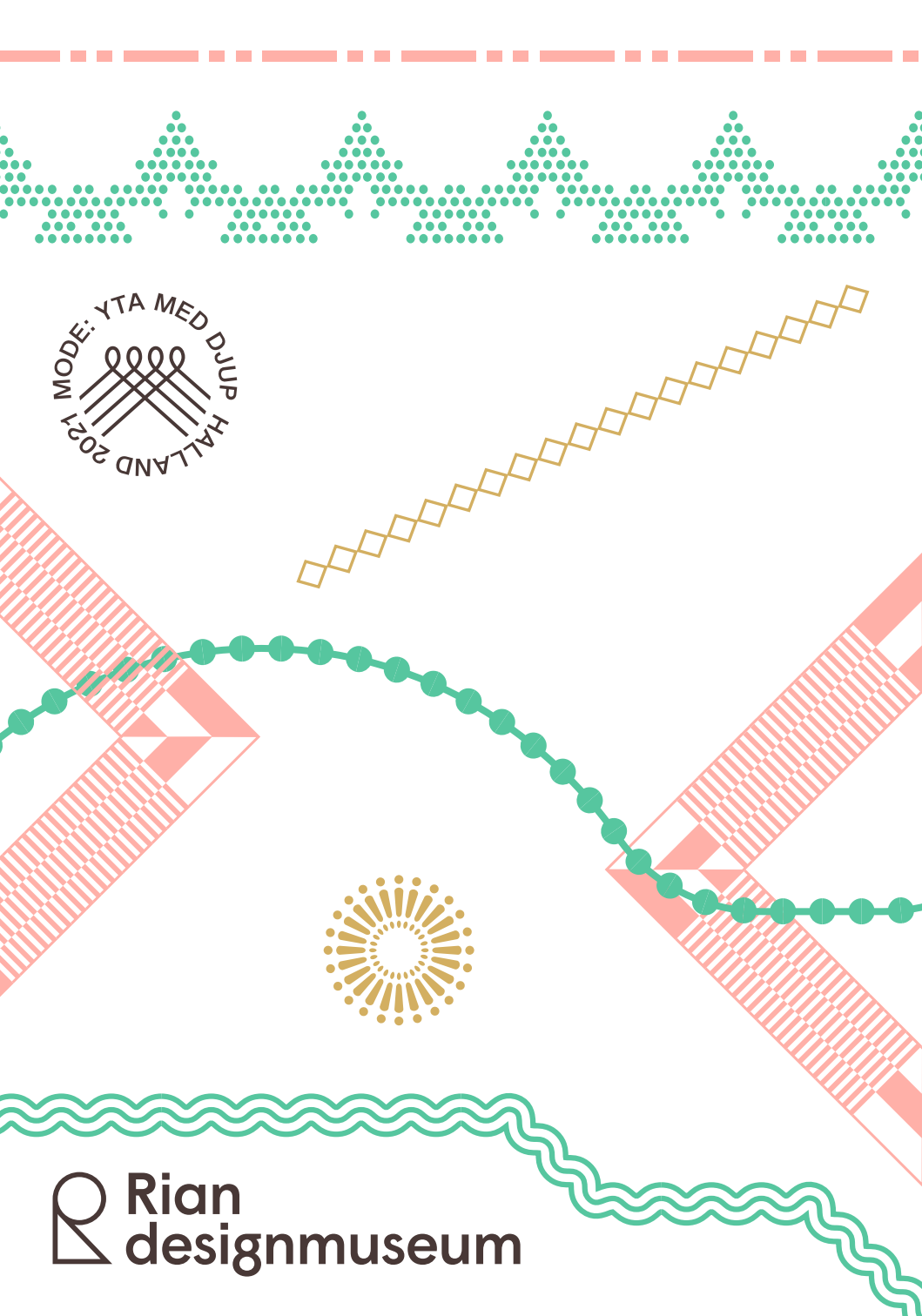
311 27 Falkenberg

→ riandesign.se

 **Rian
designmuseum**

Läs mer på konstihalland.se

MODE: YTA MED DJUP
HALLAND 2021

 Rian
designmuseum